

**V РОЗДІЛ
ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ
ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ**

УДК 378:81'243

*Свящук К.В., Серета Н.В.
м. Харків, Україна*

**ОСОБЛИВОСТІ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ І МЕТОДІВ НАВ-
ЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У НЕМОВНИХ ВНЗ**

Постановка проблеми та її зв'язок з науковими та практичними завданнями. На сьогоднішній день перед системою вищої освіти постає важливе завдання – підготовка висококваліфікованого фахівця, здатного не тільки передати знання з певної галузі науки, але й творчо мислити, діяти в нестандартних ситуаціях, працювати в колективі заради спільного результату. Як відомо, сьогодні актуальним є перехід від пасивних форм навчання до активних, творчих. Тому особлива увага звертається на посилення технологічного аспекту підготовки спеціаліста та на реалізацію особистісно-орієнтованого підходу до організації навчального процесу, де студент виконує активну роль суб'єкта пізнавальної діяльності. Отже, перед викладачами іноземних мов в немовному ВНЗ гостро стоїть проблема пошуку шляхів підвищення пізнавального інтересу студентів до вивчення мови, зміцнення їх позитивної мотивації у навчанні. Однією з можливостей вирішення цієї проблеми є використання інтерактивних технологій і методів навчання. Застосування інтерактивних технологій і методів навчання іноземних мов у немовних ВНЗ дозволяє розвивати основи нестандартного мислення студентів, відхилитися від стереотипності у мисленні й мовленні, покращує уяву, підвищує інтерес, зацікавленість до вивчення іноземної мови, навички комунікативного спілкування, інтелектуальну, емоційну, мотиваційну та інші сфери. Впровадження даних технологій і методів навчання у практику роботи вищих навчальних закладів освіти постійно потребує теоретичних досліджень, коригування й певних уточнень.

Аналіз останніх наукових публікацій та досліджень. Теоретичні й практичні аспекти використання інтерактивних технологій і методів навчання у вищих навчальних закладах представлені в роботах В. П. Беспалько, В. І. Євдокимова, М. В. Кларіна, О. М. Пехоти, Л. В. Пироженко, Є. І. Пометун, Г. К. Селевко, В. В. Серікова, С. А. Сисоевої, І. С. Якиманскої та інших вітчизняних і зарубіжних учених. Інтерактивні технології навчання, як технології, що сприяють соціальному становленню особистості, розглянуті в роботах Б. Г. Ананьева, Л. С. Виготського та ін. Проблемам інтерактивного

спілкування присвячені науковій праці М. М. Богомолової, Б. Ф. Ломова, Р. С. Немова, Л. А. Петровської, Л. І. Уманського тощо. Класифікацію інтерактивних методів навчання пропонують в своїх дослідженнях Т. С. Паніна, Л. Н. Вавилова, Є. Я. Голант.

Аналіз існуючої на сьогодні сучасної наукової літератури, пов'язаної з використанням інтерактивних технологій та методів навчання, демонструє певні розбіжності у визначенні понять „інтерактивна технологія” та „інтерактивний метод”. До того ж недостатньо розробленим залишається питання застосування цих технологій та методів у різних галузях знання, зокрема у дискурсі вивчення іноземних мов. Це обумовило вибір теми та окреслило спектр завдань.

Отже, **метою** нашої статті є теоретичне обґрунтування переваг використання інтерактивних технологій навчання іноземній мові у немовних ВНЗ, розгляд класифікацій інтерактивних технологій і методів вивчення іноземної мови у сучасній теорії та практиці; визначення та аналіз найбільш перспективних педагогічних технологій, що широко застосовуються у навчальному процесі.

Виклад основного матеріалу дослідження. Інтерактивні технології навчання включають чітко спланований очікуваний результат навчання, окремі інтерактивні методи, засоби та форми навчання, що стимулюють процес пізнання, розумові і навчальні умови й процедури, за допомогою яких можна досягти запланованих результатів [8, с. 230]. Тобто окремі інтерактивні методи навчання є невід'ємною та складовою частиною тієї чи іншої інтерактивної технології навчання, яку використовує викладач в навчальній роботі. Тому ці два поняття тісно взаємопов'язані між собою.

Інтерактивні технології навчання іноземних мов базуються на особистісно-діяльнісному підході та включають: використання інтерактивних методів навчання, серед яких неситуативні (діалог) та ситуативні (ігрові – імітаційні та неімітаційні, неігрові інтерактивні методи – аналіз ситуацій, аукціон ідей тощо); органічне поєднання у навчальному процесі різних засобів навчання (на електронних і паперових носіях інформації) та інноваційних (дистанційних) і традиційних форм навчання за принципами доцільності їхнього впровадження та взаємного доповнення [4, с. 25-32].

В основі інтерактивного навчання – безпосередній діалог учнів з викладачем, один з одним або з запрошеними людьми. Технологія інтерактивного навчання може бути технологічною характеристикою окремого заняття, кураторського заходу. У той же час в інтерактивному режимі можна проводити серію або всі заняття, семінари. Для того щоб не відставати від вимог часу, відбувається інтенсифікація освітнього процесу на основі впровадження до нього інтерактивних технологій навчання, створення психологічно комфорт-

ного середовища, що забезпечує свободу студентів у виборі освітніх форм і методів.

Оскільки інтерактивні методи є основними складовими інтерактивних технологій навчання, тому ми вважаємо доцільним розглянути їх окремо і більш детально.

Трактування поняття «метод навчання» досить різне, але більшість авторів схильні вважати методи навчання способом організації навчально-пізнавальної діяльності тих, хто навчається. З іншого боку, метод (грецьке “methodos” – буквально «шлях до чогось») – це спосіб досягнення мети; певним чином упорядкована діяльність; засіб пізнання або спосіб відтворення в мисленні предмета, який вивчається [8, с. 235]. У сучасній методиці навчання іноземних мов поняття методу навчання трактується як шлях до поставленої мети. Звідси можемо зробити висновок, що інтерактивні методи навчання – це такий спосіб досягнення дидактичної мети, при якому навчально-пізнавальна діяльність упорядкована на основі інтерактивної моделі навчання.

Що стосується класифікації інтерактивних методів навчання, то в цьому питанні існує також багато різних точок зору. Наприклад, Т. С. Паніна і Л. Н. Вавилова поділяють інтерактивні методи на дискусійні, ігрові, тренінгові [6, с. 11]. Є. Я. Голант уперше класифікує методи навчання залежно від ступеня залучення до навчальної діяльності та поділяє їх на активні й пасивні [8, с. 8].

В своїй статті ми орієнтуємося на класифікацію Коваль Т. І. і Кочубей Н. П., які слідом за Є. Я. Голантом, поділяють методи навчання на пасивні та інтерактивні. До пасивних методів відносимо читання, роботу з літературою та ін. Враховуючи комунікативний підхід та ситуативність навчальної діяльності як основні критерії формування комунікативної компетенції тих, хто навчається, ми вважаємо доцільним поділяти інтерактивні методи навчання на ситуативні і неситуативні. До неситуативних інтерактивних методів відносимо такі методи як діалог, опитування, взаємоопитування тощо. Ситуативні інтерактивні методи представлені двома групами методів: ігрові та неігрові методи. Неігрові методи включають наступні методи: аналіз ситуацій, аукціон ідей, евристична бесіда, презентація, диспути, дебати, форуми, дискусії, „мозковий штурм”, метод „круглого столу”. Серед ігрових ситуативних інтерактивних методів можливо виділити імітаційні (рольові, ділові ігри, метод „інтерв'ю”) і неімітаційні методи (тренінги, обмін знаннями, метод проектів, кейс-метод).

Запропонована класифікація, на нашу думку, відображає основні особливості інтерактивних методів навчання іноземних мов: активність, колективність та ситуативний характер навчальної діяльності; розвиток у тих, хто навчається, рефлексивних умінь, уваги, фантазії, уяви, спостережливості, нестандартного мислення; виховання системності, логічності, критичності й

креативності мислення, а також працездатності, допитливості, пізнавальної самостійності та наполегливості в досягненні поставленої мети.

Розглянемо деякі з цих видів методів більш докладно.

Корисним видом діяльності є створення дискусій іноземною мовою, тематика яких може бути різноманітною. Доцільно створювати професійно-орієнтовані дискусії, прив'язуючи їх до майбутньої спеціальності студентів та застосовуючи відповідну спеціалізовану лексику. За основу таких обговорень можна брати інформацію з прочитаних текстів та статей за професійним спрямуванням. Викладач бере на себе роль організатора спілкування, формулює питання, звертає увагу на оригінальні думки учасників, суперечливі питання, допомагає у розв'язанні напружених моментів, що виникають під час дискусії.

Для інтерактивних неігрових методів характерним є наявність діалогу, обговорення спору; зіткнення різних думок, позицій, суджень, ідей; обмін досвідом, думками з приводу спірного питання, проблеми. Будь-який дискусійний вид заняття є ефективним у разі наявності в учасників базових знань з проблеми, що обговорюється, та за умови попереднього планування основних етапів і ключових моментів дискусії. На етапі планування дискусії викладач обирає і формулює тему (таким чином, щоб тема містила розбіжні точки зору, протиріччя), планує способи контролю і способи стимулювання активності учасників. Крім того, викладач обирає, яким чином фіксуватимуться запропоновані ідеї, та необхідне для цього обладнання. У ході проведення дискусії роль педагога є важливою і близькою до ролі посередника. Викладач повинен бачити існуючі різні точки зору на проблему, мати власну аргументовану думку, вміти зробити висновки й оцінити досягнення проведеної дискусії.

На заняттях з іноземної мови можна використовувати різні прийоми введення у дискусію:

- 1) пред'явлення проблемної ситуації;
- 2) постановка проблемних питань;
- 3) перегляд відеосюжету;
- 4) рольова презентація ситуації;
- 5) вибір учасниками однієї з кількох представлених точок зору.

Оскільки характерним для дискусії є зіткнення різних точок зору, позицій, дискусія повинна сприяти виникненню альтернативних думок, шляхів вирішення проблеми. Тому викладач має оволодіти „провокаційними” прийомами ведення дискусій, що стимулюють активність студентів. Так, у ході обговорення проблеми викладач може наводити альтернативну точку зору, акцентувати інший підхід. Іншим ефективним прийомом є „доведення до абсурду”, коли викладач погоджується з висловленими твердженнями, а потім робить нелогічний, абсурдний висновок. Прийом „твердження-провокація” – висловлення думки, яке викличе бурхливу реакцію і незгоду учасників дискусії,

що приведе до бажання спростувати висловлювання і викласти іншу точку зору.

Розглянемо докладніше сучасні дискусійні форми, які найбільше відповідають меті формування іншомовної компетенції у говорінні, оволодіння якою необхідно для майбутніх фахівців.

„Мозковий штурм”/метод „колективного мозку” (brainstorming) – вільна форма дискусії, ефективний спосіб швидкого включення усіх членів колективу в обговорення. Викладач повідомляє тему, мету, правила та критерії оцінювання висловлювань. Далі обираються або призначаються експерти і секретар (секретарі), які фіксуватимуть думки учнів.

Викладач повідомляє ситуацію, яку слід обговорити. Наприклад, “Dear students! Soon we’ll celebrate the New Year! What could we do to organize the unforgettable party?” Умовою проведення „мозкового штурму” є доброзичливість викладача, відсутність критики ідей студентів. Кожен студент виступає з короткою діловою пропозицією у довільній формі, будь-які пропозиції фіксуються секретарями (експерти допомагають секретарям стисло сформулювати думку). Педагог підтримує „мозковий штурм” підбадьорюючими й констатуючими репліками. Пропозиції студентів не обговорюються, не критикуються, не оцінюються, лише стисло фіксуються. Схвалюються навіть найоригінальніші ідеї. Студенти можуть комбінувати ідеї інших, змінювати їх, покращувати. Можна відмовитись від власної ідеї, зайняти позицію іншого студента та вдосконалити його ідею. Кожен учень висловлюється багато разів, але час одного виступу – не більше однієї хвилини. На заключному етапі проведення „мозкового штурму” складається відредагований список ідей, всі ідеї оцінюються, аргументуються, обираються найоптимальніші ідеї, оцінюється діяльність „експертів”, „секретарів” і „доповідачів”. Проведення „мозкового штурму” може завершитись групуванням пропозицій, визначенням критеріїв для оцінки кожної групи ідей та укладанням таблиці.

Інша ефективна технологія, що може бути застосована для формування іншомовної компетенції у говорінні, це „круглий стіл”. Така технологія являє собою бесіду, в якій на рівних беруть участь 10-15 учнів. Скерує бесіду за столом ведучий (не обов’язково викладач). Метою „круглого столу” не передбачає повне вирішення проблеми, а, скоріше, є обговоренням, збором інформації, осмисленням, пошуком шляхів визначення проблеми, узгодженням існуючих точок зору. Суттєвою умовою такого виду дискусії є наявність дійсно круглого столу, за яким учасники мають можливість бачити один одного, що стимулює мовленнєву активність, приводить до збільшення кількості висловлювань, заохочує використання невербальних засобів спілкування (міміка, жести).

Застосування ігор в освітньому процесі сприяє активізації студентів у процесі пізнання, розвитку пізнавального інтересу до матеріалу, що

вивчається, оволодіння знаннями, вміннями та навичками з дисциплін. Вони сприяють створенню позитивної психологічної атмосфери в колективі. У грі закладені величезні виховні можливості, використання ігор сприяє формуванню навичок міжособистісного спілкування, розвитку комунікативних здібностей, виробленню навичок роботи в малих групах, формуванню умінь самостійного мислення, формуванню терпимого відношення до слів, думок, дій інших, студенти отримують практичний досвід діяльності у різних ситуаціях тощо.

Зараз набуває поширення поняття „симуляції” або „імітації”. В імітаційних іграх спостерігається копіювання, відтворення, імітація явищ навколишньої дійсності, подій, що представлені у вигляді певних дій. Симуляції є більш складними іграми, що представляють собою в спрощеному варіанті діяльність громадських, соціальних інститутів.

Рольова гра – процес, у якому учасникам пропонується „зіграти” іншу людину в уявній ситуації. Учасники рольових ігор можуть виконувати різноманітні ролі, при цьому їхнім завданням є вирішення проблемної ситуації. Саме серії проблемних завдань відкривають можливості використання іноземної мови для повсякденного спілкування, а також для вирішення професійних завдань. Забезпечуючи формування відповідних видів мовленнєвої діяльності, вони допомагають реалізувати основну функцію вивчення іноземної мови у немовному ВНЗ – формування у студентів професійної комунікативної компетенції. Створюючи проблемні ситуації, викладачеві слід слідкувати, щоб завдання відповідали рівню наявних знань та інтелектуальних можливостей студентів, не були стереотипними, відображали реальні ситуації професійної діяльності, подавали проблему під несподіваним кутом зору, а також були пов’язані з темою заняття, текстом, який вони читали, граматику, яку вони опрацьовували. Виконуючи такі завдання, студенти можуть практично осмислити інформацію, подану в тексті, активізувати лексичний та граматичний матеріали.

Ділова гра передбачає розподіл ролей між учасниками гри та виконання ними певних ролей, з відображенням функціональних прав і обов’язків кожного представника ігрової групи, як би ділові стосунки склалися в реальних умовах. Ділові ігри відрізняються тим, що в їхньому сюжеті зазвичай стикаються різні інтереси сторін з обов’язковим знаходженням компромісу, оптимального рішення після закінчення гри. Застосування інтерактивних технологій ситуативного моделювання вимагає від викладача попередньої чіткої, ретельної підготовки, оскільки він встановлює цільову необхідність застосування тієї чи іншої гри в навчальному процесі. Тобто необхідно чітко продумати, з якою метою буде використана гра, визначити освітні, виховні, розвиваючі цілі і кінцеві результати її застосування. Важливим моментом є вміння зацікавити студентів майбутньою ігровою діяльністю, спонукати їх до

виконання ролей. Викладачеві треба продумати, яким способом студенти будуть введені в тему, в ситуацію, яким чином буде підкріплюватися їх мотиваційний стан, які будуть правила гри, або визначені ролі. Важливим є вміння спрогнозувати хід розвитку гри, визначити зміст навчального матеріалу, те, яким чином при необхідності буде поповнюватися відсутня інформація, яка необхідна для вирішення проблеми.

Метод „інтерв'ю” – своєрідний діловий діалог, який проводиться з метою отримання оперативної, особистісної, емоційної інформації з проблеми. Для організації інтерв'ю обираються „інтерв'юери” („журналісти”) та „видатні люди”. „Інтерв'юери” готують запитання, а „видатні люди” – біографії, особливості професії. По закінченні „інтерв'ю” „інтерв'юери” повідомляють аудиторії, про що вони дізналися. Інший варіант такого методу – „телевізійне інтерв'ю”, де „журналіст” і „запрошений” ведуть бесіду, за якою слідкує решта студентів групи. З метою успішного застосування даної технології учні мають оволодіти вміннями ставити запитання, оскільки саме запитання підтримують динаміку інтерв'ю.

Розглянемо метод проектів та кейс-метод, які відносяться до неімітаційних методів. Є.С. Полат відзначав, що метод проектів передбачає визначену сукупність навчально-пізнавальних засобів та дій студентів, які дозволяють вирішити ту чи іншу проблему в результаті самостійних пізнавальних дій та припускають презентацію цих результатів у вигляді конкретного продукту діяльності [7, с. 127].

У проектній роботі студенти залучаються до створеної педагогом пошукової навчально-пізнавальної діяльності. Використання проектних технологій робить можливим формування та розвиток пошуково-дослідницьких, комунікативних, технологічних, інформаційних компетенцій, формує креативність, стимулює інтелектуальну активність, розвиває комунікативні вміння, допомагає формувати міжпредметні зв'язки, вчить використовувати інформаційно-телекомунікаційні технології у вивченні іноземної мови, допомагає оволодіти навичками роботи в групі, формує соціальну мобільність. Крім того, все це підвищує мотивацію студентів, оскільки в даному випадку вивчення мови стає не ціллю, а засобом створення кінцевого продукту діяльності. Навіть найслабші студенти можуть проявити себе тут в повній мірі, виконуючи посильні для них завдання, і, в результаті, кожен студент робить свій внесок у створення проекту.

Кейс-метод (case-study) – техніка навчання, яка використовує опис реальних ситуацій (професійних, економічних, соціальних). Кейс-метод передбачає перехід від методу накопичення знань до діяльнісного, практико-орієнтованого щодо реальної діяльності підходу. Це один з найбільш випробуваних у практиці метод навчання навичкам прийняття рішень та вирішення проблем. Мета цього методу – навчити слухачів аналізувати інформацію, ви-

являти ключові проблеми, вибирати альтернативні шляхи вирішення, оцінювати їх, знаходити оптимальний варіант і формулювати програми дій [5, с.91]. Студентам пропонується конкретна реальна ситуація (case), викладена письмово, яку вони мають проаналізувати, розібратися в суті проблеми, запропонувати варіанти вирішення проблеми, вибрати найкращий варіант. Тому кейс-метод можна вважати складним багатоаспектним методом навчання, який включає як дослідну, так і аналітичну діяльність.

Однією з основних завдань викладача, який використовує кейс-метод, є залучення студентів до аналізу, обговорення та вирішення проблем. Для цього дуже важливо виконання двох умов: матеріал кейса повинен представляти для студентів професійний інтерес і передбачати можливість особистого вкладу студента в свою освіту і в освіту своєї „команди”. Цікавий матеріал і можливість застосування професійних знань стимулює участь в дискусії. Бажання вирішити проблему спонукає студентів не просто прочитати кейс, але ретельно його вивчити, опанувати фактами і деталями. В ході такого вивчення відбувається оволодіння новою лексику, ідіомами, новими синтаксичними структурами, які багаторазово зустрічаються в тексті. Крім того, необхідність виступу перед членами групи з обґрунтуванням своєї думки на нерідній мові, змушує студентів ретельно готувати і логічно вибудовувати свої висловлювання. Професійне знання і впевненість у здатності позитивно вирішити проблему, що стоїть перед групою, є додатковим стимулом для оволодіння комунікативними вміннями на іноземній мові. Апробування своїх комунікативних здібностей в ході дискусії дає можливість кожному учаснику виявити свої слабкі сторони і стимулює бажання працювати в напрямку вдосконалення знань з іноземної мови.

Висновки: Інтерактивні методи навчання іноземній мові спрямовані на розвиток культури спілкування і формування особистості, яка володіє креативним та аксиологічним потенціалом, технологіями творчого саморозвитку, самовдосконалення, самоактуалізації. Застосування сучасних інтерактивних методів навчання дає можливість вилучити із навчально-виховного процесу малоефективні способи передачі знань, сприяє формуванню іноземної комунікативної компетенції у говорінні у студентів немовних ВНЗ, а також забезпечує впровадження системно-діяльнісного підходу та реалізацію особистісно-орієнтованого навчання.

Список літератури: 1. *Безпалько В. П.* Слагаемые педагогической технологии. – М.: Педагогіка, 1989. 2. *Бобохуджаев Ш. И., Юлдашев З. Ю.* Инновационные методы обучения: особенности кейс-стади метода обучения и пути его практического использования. – Ташкент. – 2006. – 88 с. 3. *Кларин М. В.* Инновации в мировой педагогике. – М., 1996. 4. *Коваль Т. І., Кочубей Н. П.* Інтерактивні технології навчання іноземних мов / Т. І. Коваль, Н. П. Кочубей//Наукові записки НДУ ім. М. Гоголя. Психолого- педагогічні науки. –

2011. – № 7. – С. 25-37. 5. Ломанова Ю. В, Лавренко В. Н. Интерактивные методы обучения иностранному языку // Прометей. 2007. – № 8. – С. 91. 6. Панина Т. С. Современные способы активизации обучения / Т. С. Панина, Л. Н. Вавилова. – М. : Изд. центр “Академия”, 2008. – 176 с. 7. Полат Е. С. Теоретические основы составления и использования системы средств обучения иностранному языку для средней общеобразовательной школы. Автореф. докт. диссертация. – М., 1989. – 167 с. 8. Пометун О. И. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання : Наук.-метод. пос. / О. И. Пометун, Л. В. Пироженко. – К.: Видавництво А.С.К., 2004. – 192 с. 9. Селевко Г. К. Современные образовательные технологии: Уч. пос. – М.: Народное образование, 1998. – 255 с.

Bibliography (transliterated): 1. Bezpalko V. P. Slagaemye pedagogicheskoy tehnologii. – M.: Pedagogika, 1989. 2. Bobohudzhayev Sh. I., Yuldashev Z. Yu. Innovatsionnyie metody obucheniya: osobennosti keys-stadi metoda obucheniya i puti ego prakticheskogo ispolzovaniya. – Tashkent. – 2006. – 88 s. 3. Klarin M. V. Innovatsii v mirovoy pedagogike. – M., 1996. 4. Koval T. I., Kochubey N. P. Interaktivni tehnologii navchannya inozemnih mov / T. I. Koval, N. P. Kochubey//NaukovI zapiski NDU Im. M. Gogolya. Psihologo- pedagogIchnI nauki. – 2011. – # 7. – S. 25-37. 5. Lomanova Yu. V, Lavrenko V. N. Interaktivnyie metody obucheniya inostrannomu yazyku // Prometey. 2007. – # 8. – S. 91. 6. Panina T. S. Sovremennyye sposobyi aktivizatsii obucheniya / T. S. Panina, L. N. Vavilova. – M. : Izd. tsentr “Akademiya”, 2008. – 176 s. 7. Polat E. S. Teoreticheskie osnovyi sostavljeniya i ispolzovaniya sistemy sredstv obucheniya inostrannomu yazyku dlya sredney obshchobrazovatelnoy shkoly. Avtoref. dokt. dissertats. – M., 1989. – 167 s. 8. Pometun O. I. Suchasniy urok. Interaktivni tehnologii navchannya : Nauk.-metod. pos. / O. I. Pometun, L. V. Pirozhenko. – K.: Vidavnitstvo A.S.K., 2004. – 192 s. 9. Selevko G. K. Sovremennyye obrazovatelnyie tehnologii: Uch. pos. – M.: Narodnoe obrazovanie, 1998. – 255 s.

К.В. Свящук, Н.В. Серета

ОСОБЛИВОСТІ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ І МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У НЕМОВНИХ ВНЗ

У статті розглянуто трактування понять „інтерактивні технології” та „інтерактивні методи” навчання іноземних мов, а також стан проблеми у сучасній теорії та практиці педагогіки вищої школи. Наведено класифікації інтерактивних технологій і методів навчання іноземної мови, які широко застосовуються у навчальному процесі.

Е.А. Свящук, Н.В. Серета

ОСОБЕННОСТИ ИНТЕРАКТИВНЫХ ТЕХНОЛОГИЙ И МЕТОДОВ ОБУЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ЯЗЫКОВ В НЕЯЗЫКОВЫХ ВУЗах

В статті розглянуті трактовки понять «інтерактивні технології» і «інтерактивні методи» навчання іноземним мовам, а також стан проблеми в сучасній теорії і практиці педагогіки вищої школи. Приведені класифікації інтерактивних технологій і методів навчання іноземній мові, які широко застосовуються в навчальному процесі.

K. Svyashchuk, N. Sereda

PECULIARITIES OF INTERACTIVE TECHNOLOGIES AND METHODS OF TEACHING FOREIGN LANGUAGES IN NONLINGUISTIC UNIVERSITIES

The article deals with the interpretation of the concepts of "interactive technology" and "interactive methods" of teaching foreign languages and state of the problem in modern theory and practice of teaching at higher educational institutions. The article shows the classification of interactive technologies and methods of teaching foreign languages that are widely used in educational process is provided.

Стаття надійшла до редакції 14.03.2012

УДК 378

*Бурдак О.О.,
м. Харків, Україна*

ВИКОРИСТАННЯ КОМП'ЮТЕРНО-ОРІЄНТОВАНИХ ЗАСОБІВ НАВЧАННЯ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ВИЩОЇ ШКОЛИ

Постановка проблеми. Стрімка інформатизація суспільства вимагає створення умов для задоволення інформаційних потреб усіх учасників освітнього процесу (студентів, педагогів, співробітників ВНЗ), розвитку їх інтелектуального потенціалу, самореалізації та самовдосконалення, забезпечення підготовки до повноцінної професійної діяльності та життя в інформаційному суспільстві. А це можливо за умови використання комп'ютерних технологій в освітній галузі. Поряд з певними успіхами процес інформатизації вищої освіти в Україні виявив цілий комплекс проблем, питань, що потребують вирішення.

Перехід до нових комп'ютерно-орієнтованих технологій навчання, створення умов для їх розробки, апробації та впровадження, раціональне поєднання нових інформаційних технологій навчання з традиційними — складна педагогічна задача і потребує вирішення цілого комплексу психолого-педагогічних, організаційних, навчально-методичних, технічних та інших проблем.

До числа найневідкладніших проблем можна віднести: